

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

25 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Timofti Vladimir
Țurcan Anatolie
Cobzac Elena

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Sîrghi Sergiu xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în s. xxxxx, str. xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.08.2019 – 07.11.2019;

Instanța de apel: 23.12.2020 – 03.03.2020;

Instanța de recurs: 29.06.2020 – 25.11.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 07 noiembrie 2019, adoptată în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Sîrghi Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(4) Cod penal la 4 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani, cu aplicarea în calitate de obligație pentru termen de probă, munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 140 ore.

A fost hotărâtă soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, Sîrghi Sergiu la data de 29.11.2016 în jurul orei 19:20, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane a pătruns pe teritoriul ce aparține S.R.L. „Deg Agro”, amplasat în s. xxxxx, raionul

xxxxx, de unde a sustras o pompă centrifugă cu costul de 45135 lei, un sorb cu filtru metalic cu costul de 1685 lei, un furtun absorbție diametrul 104 mm cu costul de 1985 lei, un vas de expansiune 100 litri cu costul de 7250 lei, un contor de apă cu costul de 4670 lei, un filtru metalic cu plasă cu costul de 10325 lei, un filtru metalic cu hidrocyclon cu costul de 9600 lei, un panou de control automat pentru filtru cu costul de 15670 lei, un vas pentru fertilizare 120 litri, cu costul de 13780 lei, un set de robinete, mufe, flanșe, supape cu costul de 22275 lei, fiind cauzat părții vătămăte un prejudiciu material considerabil în proporții mari, în sumă totală de 132315 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Sîrghi Sergiu a comis infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(4) Cod penal, individualizată prin „*furtul, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare și în proporții mari*”.

3. Temeinicia și legalitatea sentinței, a fost atacată cu apel de către, procurorul, prin care solicită casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Sîrghi Sergiu recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(4) Cod penal, a-i stabili pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, reieșind din scopul pedepsei - penale, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane - faptul că în privința acestuia a fost aplicată o pedeapsă blândă, poate doar să încurajeze pe viitor săvârșirea unor infracțiuni contra patrimoniului, iar suspendarea condiționată a executării pedepsei fiind o măsură insuficientă pentru reeducarea condamnatului.

Instanța nu a argumentat motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei în raport circumstanțele cauzei și personalitatea celui vinovat, doar faptul că inculpatul a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer, anterior nejudecat, s-a restituit integral prejudiciul, nu constituie temeiuri pentru suspendarea condiționată a pedepsei, pentru infracțiunea comisă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2020, a fost respins apelul declarat ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că judecarea cauzei în instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Sîrghi Sergiu în baza art.186 alin.(4) Cod penal, după indici calificativi – *furtul, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare și în proporții mari*.

Referitor la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, instanța de apel a reținut că instanța de fond a aplicat inculpatului Sîrghi Sergiu, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(4) Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, iar potrivit prevederilor art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea pedepsei închisorii, pe un termen de probă de 2 ani.

Instanța de fond corect a considerat, că în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicând prevederile art.90 Cod penal, învederând lipsa circumstanțelor agravante, personalitatea ultimului, căința sinceră, antecedente penale și contravenționale nu are (f.d.236, f.d.238); nu se află la evidență la medicul narcolog și psihiatru (f.d.233-234), la locul de trai se caracterizează satisfăcător (f.d.231), este căsătorit, crește și educă trei copii minori (f.d.229), astfel, instanța de judecată, a considerat că, în privința inculpatului Sîrghi Sergiu, este echitabilă aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată pe un termen de probă de 2 ani.

Instanța de apel a considerat că, modalitatea de executare aleasă de prima instanță este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere faptele comise, urmările produse, personalitatea inculpatului, or, anume această pedeapsă este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunile comise de către inculpat, iar pedeapsa stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptelor comise de acesta, cât și personalității inculpatului.

5. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, procurorul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și remiterea cauzei la rejudecare, invocând ca temei de casare prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, concretizând că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În motivarea recursului, recurentul invocă blândețea pedepsei stabilite inculpatului, argumentând că:

- instanța de apel la emiterea deciziei a ignorat acel fapt, că conform art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane. Astfel, pronunțând o decizie de condamnare la pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad prejudiciabil sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane, restabilirea echității sociale;

- instanța de apel făcând trimitere la prevederile art.61 Cod penal nu s-a referit la argumentele care au servit la aplicarea acestor temeuri, ignorând prevederile art.384

alin.(3) Cod de procedură penală unde este prevăzut că: „Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată”, prevederi ce sunt valabile și pentru instanța de apel;

- instanța de apel a ignorat prevederile art.75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a Cod penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestui cod;

- circumstanțele comiterii infracțiuni și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și de pericolul social al acesteia;

- instanța de fond cât și cea de apel nu au ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiuni săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul comiterii infracțiuni și după consumarea ei, de personalitatea lui, pronunțând hotărâri neîntemeiate. Urmează a se remarca că instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită, ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă;

- instanța de apel nu și-a motivat pe deplin concluzia de aplicare a prevederilor art.90 alin. (1) Cod penal, aceasta greșit a conchis că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi izolat de societate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, considerând că inculpatului greșit i-a fost

aplicată norma art.90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare.

Partea acuzării este de acord cu starea de fapt reținută de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate, însă dezacordul cu decizia instanței de apel se focusează pe motivarea insuficientă a individualizării pedepsei penale, considerând că instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă prea blândă, fără o argumentare justificată.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal atestă că motivele și temeiurile de recurs invocate de către partea acuzării, nu și-au găsit confirmarea, în speță nefiind constatate erorile de drept invocate.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative, fără a-și argumenta motivul invocat, ceea ce duce și la respingerea acestui argument.

Instanța de recurs mai specifică faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), 417 alin.(1) pct.8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea emisă a examinat toate aspectele esențiale invocate de către părți și în soluția pronunțată a dat răspuns acestora în mod motivat, din care considerente instanța de recurs ordinar nu identifică temeiuri de a interveni în decizia atacată.

Totodată, nu și-a găsit confirmare temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal.

La soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, nu sau admis careva erori, iar o pedeapsă orientată spre o limită aproape de cea minimă este aptă să atingă scopul preventiv și educativ al pedepsei, pedeapsă pe care instanța o găsește proporțională cu împrejurările și gravitatea infracțiunilor comise.

Referitor la argumentele recurentului privind efectuarea unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, conform art.90 Cod penal, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod.

Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă,

în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii.

Sancțiunea art.186 alin.(4) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă închisoare de la 5 la 10 ani, această infracțiune clasificându-se ca gravă potrivit art.16 Cod penal.

Colegiul penal reține că, la numirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont inclusiv de prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, acesta beneficiind de o reducere cu o treime din limita de pedeapsă prevăzută de lege stabilindu-i pedeapsa de 4 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiuni, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Se atestă faptul incidenței în prezenta speță și anume că, este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75, 90 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind aplicarea unei pedepse mai aspre și excluderea aplicării dispozițiilor art.90 Cod penal, în privința lui Sîrghi Sergiu.

Instanța de apel just a adoptat soluția în cauză, or, totodată s-a pus în balanță și faptul că tragerea la răspundere penală, precum și o pedeapsă prea aspră, cu executarea acesteia generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce, în circumstanțele particulare ale speței deferită

judecății poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În acest context, Colegiul penal consideră relevant de menționat că CtEDO în jurisprudența sa, s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (*cauza Varga și alții v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158*), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (*cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, §108*)

Astfel, motivarea deciziei instanței de apel, în care s-a expus argumentat pe chestiunile esențiale supuse atenției sale, descrisă și la pct.4.1. a prezentei decizii, în virtutea corectitudinii acesteia și pentru a evita repetări inutile se acceptă și se însușește de Colegiul penal, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2020, în cauza penală privindu-l pe *Sîrghi Sergiu xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 24 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena